

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena

a examinat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Zadorojnii Andrei în numele inculpatului Morari Ion XXXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 decembrie 2018 și a deciziei Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 25 februarie 2019, în cauza penală în privința lui

Morari Ion XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de judecare:

prima instanță: 05.02.2016 – 07.12.2018

instanța de apel: 10.01.2019 – 25.02.2019

instanța de recurs ordinar: 21.05.2019 – 24.12.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 decembrie 2018, Morari Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare stabilită lui Morari Ion a fost suspendată pe un termen de 2 ani.

2. În sentință, prima instanță a constatat că: Morari Ion XXXXX la data de XXXXX, aproximativ la orele XXXXX, aflându-se pe str. XXXXX, mun. XXXXX, acționând intenționat, în complicitate cu Morari Ion XXXXX și Drăgălin Lilian, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, a inițiat o altercație cu Arhirii Andrei în cadrul căreia, i-a aplicat o lovitură cu capul în regiunea feței, cauzându-i victimei conform raportului de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 05.10.2015, vătămări corporale ușoare

manifestate prin plagă confuză și echimoză la nivelul feței, excoriații la nivelul suprafeței dorsale a ambelor mâini și a gambei stângi.

Inculpatul Morari Ion vina de comiterea infracțiunii impuse nu a recunoscut, însă, vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii impuse s-a confirmat prin plângerea lui Arhirii Andrei depusă organului de urmărire penală; raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 15 octombrie 2015; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 26 octombrie 2015 și anexa la procesul-verbal; procesul-verbal de confruntare din 08 decembrie 2015 dintre partea vătămată Arhirii Andrei și bănuitul Morari Ion conform căruia Ion Morari a declarat că la ziua incidentului dânsul se afla acasă, iar mama-sa poate confirma faptul dat.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Zadorojnîi Andrei, la 21 decembrie 2018 în numele inculpatului Morari Ion, prin care a solicitat casarea sentinței, pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Morari Ion să fie achitat, deoarece fapta imputată inculpatului nu a fost comisă de el.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul Zadorojnîi Andrei a menționat că:

- prima instanță nu a dovedit și probat în modul prevăzut de lege, că Morari Ion a participat la fapte imputate, fiind încălcat principiul prezumției nevinovăției, practic obligând pe inculpat să dovedească alibi;

- în cadrul examinării cauzei de către prima instanță, în afară de inculpatul Morari Ion nu a fost audiată nici o persoană. Chiar și partea vătămată nu s-a prezentat, iar instanța contrar prevederilor art. 369, 371 CPP, a bazat sentința pe declarațiile date la etapa urmăririi penale. Au fost încălcate normele procesuale imperative, or, nu a fost respectată condiția efectuării confruntării dintre această persoană și bănuitul, învinuit sau audierea ei în conformitate cu art. 109 și 110 CPP.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2019, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, vina inculpatului Morari Ion în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism deosebit, săvârșite de mai multe persoane, a fost demonstrată de către instanța de fond, aceste concluzii fiind regăsite și de instanța de apel.

Consideră că, versiunea inculpatului Morari Ion precum că, dânsul nu s-a aflat la locul comiterii infracțiunii, ci s-a aflat în s. XXXXX nu a fost

posibil de verificat, deoarece, la luarea cunoștinței cu materialele cauzei nici inculpatul și nici avocatul acestuia nu au solicitat audierea martorilor care ar putea confirma faptul prezenței lui într-un anumit loc, or, solicitarea ridicării informației cu privire la localizarea telefonului mobil care aparține lui Morari Ion nu poate confirma faptul că, și dânsul s-a aflat la locul aflării telefonului său mobil.

De asemenea instanța de apel a reiterat că, la adoptarea sentinței prima instanță a dat o apreciere corectă probelor prezentate de către acuzare și în opinia instanței de apel, față de inculpat, corect a fost aplicată pedeapsa închisorii prevăzută de dispoziția articolului infracțiunilor săvârșite, cu suspendarea executării ei pe o anumită durată de probațiune, or, inculpatul a comis un cumul de infracțiuni ce atentează la relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei și la ordinea publică.

Constată că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod Penal și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celor vinovați, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale inculpaților, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților.

Cu referire la pedeapsa aplicată, instanța de apel a notat că la individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de cele trei principii care urmează a sta la baza individualizării pedepsei, sancțiunea aplicată inculpatului Morari Ion, pedeapsa aplicată fiind una legală, echitabilă și proporțională.

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

5. Decizia instanței de apel din 25 februarie 2019, pronunțată integral la **25 martie 2019**, a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Zadorojnîi Andrei în numele lui Morari Ion, la **23 aprilie 2019**, prin care, invocând temeiurile prevăzute de **art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8)** Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei și a sentinței cu dispunerea achitării inculpatului Morari Ion, deoarece fapta nu a fost comisă de el.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul Zadorojnîi Andrei în numele lui Morari Ion a menționat că:

- în cadrul examinării cauzei de către instanța de judecată, în afară de inculpatul Morari Ion nu a fost audiată nici o persoană. Chiar și partea vătămată nu s-a prezentat;
- au fost încălcate normele procesuale imperative, or, nu a fost respectată condiția efectuării confruntării dintre partea vătămată și bănuțit, învinuit;
- instanța de apel a dispus examinarea apelului în lipsa părții vătămăte, ne cătând la faptul că conform informației „Acces web” ultimul nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova;
- instanța de apel judecând cauza urma să examineze toate circumstanțele cauzei și să se expună asupra tuturor capetelor apelului declarat în numele inculpatului;
- la examinarea cauzei și adoptarea dispozitivului deciziei a participat Ouș Ludmila, fiind președintele completului, însă numele ei nu figurează în textul dispozitivului și deciziei motivate, nu conține semnătura ei, iar excluderea judecătorului din complet după pronunțarea dispozitivului deciziei adoptate și includerea în textul deciziei adoptate, la 25.02.2019 altui judecător care nu a participat la examinarea fondului apelului și adoptarea deciziei, constituie o încălcare a procedurii și duce la nulitatea deciziei;
- contrar prevederilor art. 415 Cod de procedură penală, nu a fost specificat care anume temeı prevăzut de lit. a) – c) din alin. (1) pct. 1) a servit temeı pentru respingerea apelului, nu s-a indicat care este acel motiv;
- hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de a respinge o parte din cerințele și argumentele apelantului în numele inculpatului, totodată, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, iar în general dispozitivul se expune neclar;
- instanța de apel nu a reacționat în mod legal asupra erorilor invocate de apărare, referitor la încălcările prevederilor art. 369, 371 Cod de procedură penală, și a bazat hotărârea pe declarațiile date de către partea vătămăta la etapa urmării penale fără a le verifica în cadrul ședințelor de judecată;
- instanțele ilegal au pus la baza sentinței de condamnare declarațiile lui Arhirii Andrei date în cadrul urmării penale, deoarece nu a fost efectuată confruntarea dintre partea vătămăta Arhirii Andrei și inculpatul Morari Ion;
- instanța de apel nu a analizat conținutul probelor invocate și nici n-a examinat argumentele apărării privind utilitatea, concludența și pertinența acestora;

- instanțele nu au demonstrat și nici nu au combătut declarațiile lui Morari Ion Ilie, precum că pe partea vătămată Arhirii Andrei l-a văzut pentru prima dată la anchetator;

- neîntemeiat s-au încasat sume dublate, partea vătămată Arhirii Andrei fiind îmbogățit fără just temei;

- instanțele nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motivele legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii;

- a fost încălcat principiul prezumției nevinovăției și principiul contradictorialității în procesul penal, ceea ce constituie un viciu fundamental în cadrul judecării cauzei, care a afectat hotărârile atacate.

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi S. prin care a optat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiurile legale.

7. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol. În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Colegiul penal lărgit atestă că, recurentul în cauza deferită judecării și anume apărătorul inculpatului, invocă ca temeiuri de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 5), 6), 8) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că, *cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare*

gravă de fapt care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Prin prisma cazului de casare prevăzut de pct. 5) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, din conținutul recursului declarat de către apărătorul Zadorojnîi Andrei, se atestă că autorul evidențiază în speța dată, precum că instanța de apel a purces la examinarea fondului fără audierea părții vătămate Arhirii Andrei.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiul de recurs invocat de recurent nu s-a confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Recurentul indică în recursul său că, a solicitat audierea părții vătămate în cadrul ședinței de apel, deoarece apărarea a contestat declarațiile lui Arhirii Andrei date la etapa urmăririi penale, însă instanța de apel a considerat că prezența lui nu este necesară și a purces la examinarea fondului cauzei fără audierea lui.

Colegiul penal, constată din procesul – verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din data de 25 februarie 2019(f.d.188 vol. II), că partea vătămată Arhirii Andrei, fiind legal citată nu s-a prezentat, iar conform informației „ACCES web” ultimul nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova(f.d.176-177, vol. II), astfel, instanța de apel dispunând examinarea cauzei în lipsa participațiilor absenți.

Totodată, Colegiul reține că, în ședința de judecată a primei instanțe au fost date citirii declarațiile părții vătămate Arhirii Andrei date în cadrul urmăririi penale la data de 29 septembrie 2015, la fel, partea vătămată fiind audiată suplimentar la data de 21 decembrie 2015.

Mai mult, materialele cauzei atestă că, la 08 decembrie 2015, a avut loc confruntarea dintre partea vătămată Arhirii Andrei și bănuitul Morari Ion, conform căruia, ultimul a declarat că la ziua incidentului se afla acasă, iar mama sa poate confirma faptul dat, însă, nu a fost solicitată audierea martorilor în susținerea poziției invocate de către inculpat nici în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe și nici în instanța de apel.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit respinge ca nefondate alegațiile recurentului în această parte și reiterează că judecata în instanța de apel s-a desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege, și respectiv, nu se constată încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Colegiul reține că conținutul recursului declarat de către apărătorul inculpatului, în principiu are un conținut similar cu apelul declarat la caz în numele acestui inculpat și care conține în bună parte critici referitor la dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor la judecarea acestei cauze penale.

Referitor la temeiul pentru recurs invocat de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul lărgit menționează că în cauza supusă judecării sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit respinge ca nefondate alegațiile recurentului în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Verificând hotărârea atacată, Colegiul lărgit apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel este una nemotivată și ilegală, din considerentul că nu au fost indicate probele în susținerea învinuirii înaintate, semnalându-se astfel nerespectarea cerințelor art. 414 alin. (6) Cod de procedură penală, care prevăd că instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță, dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de achitare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a menține sentința prin care inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea comisă, deoarece fapta acestuia întrunește elementele faptei prejudiciabile prevăzute de legea penală, imputate lui.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurent, Colegiul penal verificând suplimentar lucrările dosarului remarcă că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, a cercetat suplimentar materialele cauzei în ședința instanței de apel, cu consemnarea lor în procesul verbal al ședinței de judecată, adoptând în consecință o soluție corectă de menținere a sentinței în partea stabilirii vinovăției

inculpatului, pentru comiterea infracțiunii de huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obraznicie deosebită, săvârșite de două sau mai multe persoane;

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului declarat.

În acest context, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii menționate mai sus, atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile menționate în sentință în partea stabilirii vinovăției inculpatului la faptele prejudiciabile imputate lui. Respectiv, deoarece chestiunile invocate atât în apel, cât și recurs, au constituit obiect de analiză și în sentința adoptată de către prima instanță, iar potrivit jurisprudenței CtEDO, în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărâri CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Heile contra Finlandei*), din care motiv, Colegiul va respinge ca nefondate alegațiile apărătorului Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului Morari Ion invocate în acest sens, precum că instanța de apel a preluat în bună parte argumentele expuse în sentință de către prima instanță.

Așadar, Colegiul penal lărgit consideră că în cauza dată, nu și-au găsit confirmarea temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocat de către recurent.

Totodată, criticile autorului recursului, în esență, se referă la chestiunea de apreciere a probelor, considerând că, acestea nu constituie un ansamblu de probe ce ar confirma vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Este de menționat că, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de

muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, concentrându-se pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din aceste considerente, Colegiul penal lărgit nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. În speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită recurentul.

Deci, Colegiul penal lărgit consemnează că instanțele ierarhic inferioare, verificând cele imputate inculpatului, au conchis corect că în speța dată au fost acumulate și prezentate instanței probe verosimile, pertinente și concludente, ce demonstrează vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii de huliganism, precum a fost indicat în actul de învinuire.

În continuare, Colegiul lărgit reține că, avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului Morari Ion, invocă incidența în prezenta speță, a temeiului de casare prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, temei care este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În argumentarea recursului declarat prin prisma temeiului de recurs nominalizat mai sus, în opinia apărătorului probele administrate în

ședințele instanțelor de fond nu demonstrează vinovăția inculpatului Morari Ion în cele incriminate lui, urmând ca acesta să fie achitat, deoarece fapta nu a fost comisă de el.

Analizând circumstanțele și materialele cauzei, în raport cu argumentele expuse de apărătorul inculpatului prin prisma temeiului invocat pentru recurs, Colegiul consideră că, în prezenta speță criticile ultimului sânt neîntemeiate, deoarece instanțele de fond justificate au ajuns la concluzia că inculpatul Morari Ion se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu constatarea și reținerea stărilor de fapt, și de drept, în care sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunilor menționate.

Criticile apărătorului Zadorojnîi Andrei, precum că în instanțele de fond partea acuzării nu a prezentat probe despre vinovăția inculpatului Morari Ion, în acest sens, sunt neîntemeiate, deoarece reieșind din sentința adoptată la caz, Colegiul reține că prima instanță a nominalizat cumulul de probe ce dovedește comiterea infracțiunilor săvârșite de inculpat.

Colegiul lărgit reține că, instanțele de fond au examinat și reținut probele ce confirmă participarea lui Morari Ion la săvârșirea infracțiunii de huliganism, relevante fiind îndeosebi raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 15 octombrie 2015(f.d.25-26, vol. I), procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 26 octombrie 2015(f.d.33-34, vol. I) și procesul-verbal de confruntare din 08 decembrie 2015(f.d.99, vol. I). Astfel, instanțele ierarhic inferioare au avut suficiente motive pentru a concluziona despre participarea lui Morari Ion la comiterea infracțiunii de huliganism, în cumul cu alte probe administrate la dosar.

Deși, în prezenta cauză supusă judecării, au fost administrate un șir de probe indirecte în coraport cu cele directe, potrivit considerentelor teoretice și jurisprudenței, în cazul dacă există două sau mai multe probe indirecte, acestea ar putea fundamenta o hotărâre de condamnare, dacă din înlănțuirea lor logică rezultă o concluzie univocă referitoare la vinovăția inculpaților, fapt incident și în prezenta speță.

De altfel, Colegiul lărgit reiterează că, indiscutabil, chestiunea cu privire la aprecierea probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, care este invocată la caz printre altele și de recurent, aceasta ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea ei este de competența instanțelor de fond.

Prin urmare, având în vedere și jurisprudența constantă a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate

expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Generalizând cele enunțate, Colegiul penal lărgit, apreciază ca justificate concluziile instanțelor de fond, privind constatarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate lui Moraru Ion, nefiind stabilite careva erori de drept, care a-r genera necesitatea intervenirii instanței de recurs în hotărârea atacată.

În concluzie, Colegiul penal lărgit statuează, că în cauza dată criticile recurentului sub aspectul temeiurilor de casare, invocate în recursul ordinar declarat, sunt nefondate, fiind axate pe mențiuni de ordin general, ce poartă caracter de dezacord și în esență nu conțin o expunere concretă a temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP cu o motivare suficientă pentru a convinge instanța de recurs de a interveni în hotărârile atacate.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit concluzionează că recursul declarat în cauza este neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2019, în cauza penală în privința lui *Morari Ion XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 07 februarie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena